MIRCEA STREINUL

COMENTARII LIRICE LA POEME INTR'UN VERS DE ION PILLAT

cu 12 gravuri
de
RUDOLF RYBICZKA

GEORGE DRUMUR

CERNĂUȚI

1 9 3 6

Gravurile acestui volum
au fost lucrate
de
RUDOLF RYBICZKA

De acelaş autor:

Carte de iconar, poeme; Cernăuţi, 1933, epuizat.

Itinerar cu anexe în vis, *Cartea pământului.* poeme; I C O N A R, Cernăuţi, 1934; Lei 150; Premiul de poezie al Societăţii Scriitorilor Români

Tarot sau Călătoria omului, poem cu cinci gravuri în linoleum de *Rudolf Rybiczka* Iconar, Cernăuţi, 1935; Lei 20

Divertisment, *Câteva poezii pentru prieteni;* cu 4 gravuri în linoleum de *Rudolf Rybiczka* Iconar, Cernăuţi, 1936; Lei 30

Zece cuvinte ale fericitului Francisc din Assisi, poeme cu 4 gravuri în linoleum de *Rudolf Rybiczka;* Ţara Şipeniţului, Cernăuţi, 1936; Lei 30

In pregătire:

Rumâneasca, poem.

Itinerar cu anexe în vis, *Cartea cerului,* poeme.

Lupta împotriva visului, roman. în trei volume

Haman, o comedie tragică.

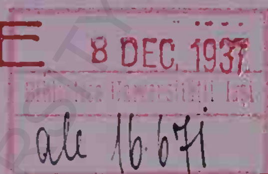
Istoria literaturii române contemporane.

Cântecul de dragoste şi durere al aurului sub mânele meşterului, poem.

Schiţă pentru o istorie a literaturii româneşti din Bucovina contemporană.

MIRCEA STREINUL

COMENTARII LIRICE LA POEME INTR'UN VERS DE ION PILLAT

GEORGE DRUMUR
CERNĂUŢI
1936

O frunză murmură'n pădure şi, în curând, întreaga pădure va cânta; ciobanul culege o stea şi valea s'a acoperit cu aur; dar toate oceanele vuiesc într'un singur atol; cerul poate fi într'o unică privire. Iată, deci, ce sunt comentariile şi ce poemele într'un vers.

POEMUL INTR'UN VERS

Un singur nai, dar câte ecouri în păduri.

Şi câte noui sonanţe în crudul verde-al serii
din fiecare frunză, când liniştea ţi-o'nduri
ca'naltele coline, pe care tac oierii.

PĂSTORUL MĂRII

Copilul gol mai cântă din fluier la delfini.

Nereu în mâlul verde coralieri visează
cum sângeră pe valuri — şi plouă cu lumini
de-azururi liniştite ca marea la amiază.

IMBRĂŢIŞARE

Suia o viţă de-aur pe négrul chiparos.

Luceafărul — pe frunte, pecetea veşniciei;
umbreau pe umeri aripi şi laurul brumos
creştea solemn pe creştet tristeţea bucuriei.

PAN

Prin frunza rară țapul privește, faun trist.

Il amăgește'n haturi sulcina amăruie
și cimbrul bate larguri spre cerul de-ametist,
din care'n alte ceruri miresmele mai suie.

SVON

E roiul de albine sau numai amintiri?

Curând — ce-aproape-i ora! — va trece peste soare
luceafărul de seară, cu stranii licăriri,
să-mi abureacă geamul cu brumi prevestitoare.

STELĂ FUNERARĂ

O umbră joacă ramul pe piatra unei umbre.

Pornind din vechi adâncuri, pe creştete ne-adie
apropiata seară şi largi azururi sumbre
alină'n ape moarte conturul tău, vecie.

STELĂ DE MIM

Cu plâns și râs de mască în mâini, nepăsător.
La piatră pui urechea, uimit s'asculți cum bate
prin sterpele milenii o inimă de muritor
și'n ea surprinzi ritmată întreagă ta eternitate.

GROAPĂ NOUĂ

Păşeşte lin, drumeţe, pe moartă să n'o scoli.

O toamnă lungă fumegă'n văi atât de stranii. . .
Pornesc prin cimitire ai veşniciei soli
şi din adânc te chiamă, cu visurile, anii.

STELĂ DE DANSATOARE

Cu vălul tras pe față, se depărtează stând.

Luminile o scaldă în boare de auroră
şi'n muzica înaltă coloanele vibrând —
ne retransmit prin piatră imaginea-i sonoră.

TRUP DE FATĂ

O salcie mlădie cum e tulpina ei.

Amiezile o plouă cu-argint şi depărtare, —
şi-ai vrea s'o strângi în braţe, sărutul să i-l iei
din fiecare zâmbet înrourat cu soare.

DORINȚA

Iubire, nu fii veșnic al inimii tăun.

Te-ai risipit în floare, ca serile de'ncet,
și'n pulberea aurorei din rouă te adun,
ca'n soare să te svântur — uitare și regret.

COLORI

Zambilele, nori vineţi, şi cerul nori purta.

Din mirişti, Papageno pândea un fluture
cu brumi pe-aripă, care în cale îi tot sta, —
colorile-i de aur pe mâni să-şi scuture.

INTÂLNIRI

O piersică pufoasă şi fraged un obraz.

Invidios, salcâmul se-agită inutil
şi-un măr sbârcit ca nuca mai face straşnic haz,
în timp ce toamna vine, ca vulpile, tiptil.

VEGHE

La gura sobei gândul, tovarăş călător.

E-un viscol fără margini şi-albastre licăriri
de vis te'ndurerează mai crâncen, dar pe stor
se stinge seara calmă de veghe şi-amintiri.

PASĂREA DIN BASM

Sburau fasani de aur în focul din cămin.

Pe creştet coroniţe piticii le-au adus
şi gnomii bat în palme, când pajerele vin
cu umbre şi cu visuri din ţările de sus.

IARNĂ

In zare zurgălăi de sănii. . . Suflet nins.

Oglinda aburită îngână moi lumini,
de umeri negre aripi ca negura s'au prins
şi-amurgul lopătează veciile'n grădini.

ARTĂ POETICĂ

Nu vorbele, tăcerea dă cântecului glas.

Cutreeri singur seara, un soare-ascuns să vezi,
și, culegând luceferi, pe mână ți-a rămas
o pulbere ce'ngână lumina din zăpezi.

AMURG

Iubirea ta m'ajunge cu umbre tot mai lungi.

E-o veşnicie falsă în fiecare clipă,
dar mă rechemi din noapte, ca'n moarte să m'alungi
în timp ce-amurgul bate o ultimă aripă.

MELANCOLIE

Foşniră împuşcate lungi aripi. Dor târziu.
Căderea lor te-opreşte la mijloc de cărare
şi-un chiot mai străbate amurgul fumuriu,
prin care-aleargă ploaia — a vis şi depărtare.

LOGODNĂ

Pe mal un singur paltin, pe ape doar o stea.

Fecunda'mbrăţişare învolbura pe mări
lumina dimineţii, pe care-o prevestea
vântreaua fluturată de vaste depărtări.

PASĂREA MĂRII

Un nor de taină sboară pe-o insulă'n amurg.

Luceşte-o clipă'n aripi suava'ntârziere
a soarelui pe valuri şi-apoi în mare curg
însomnorate fluvii de noapte şi tăcere.

CALEA NOPŢII

Prelungul drum al lunii pe mare până'n zori.

Ciobanul nostru chiamă din pajiştea de stele
mioarele-aşteptate de straşnici negustori,
cari să le'nchidă'n carte, ca bani să ia pe ele.

MARE SUDICĂ

Pe mări de micşunele ning pescăruşii fulgi.
În valuri clare, corăbii scufundate. . .
Adie vântul larguri şi-ai vrea din mâl să smulgi
vântreaua grea de aur şi de-adâncimi ciudate.

INSULĂ DE MIRODENII

Mireasma ei pe maluri venea, ea niciodată.

O simt şi-acuma'n sânge şi par'că-i mai aud
prin ploaie fremătarea atât de-apropiată,
că-mi scutură pădurea pe frunte ramul ud.

NAVIGATORII

Pe zări amurgul singur cu dorul lor pustiu.

Meduzele brumoase'n luceferi cum se-aprind
şi'nalţă'n dulci coline oceanul vioriu. . .
Corăbierii ţărmul în vis de-l mai cuprind!

MARINARUL

Din larg zăream pământul, pe țărm privesc în larg.

Cu tine-aștept acuma o nouă dimineață,
să plec spre țărmul magic și soarele'n catarg
să-mi fluture demența vântrelelor de ceață.

TRECUTUL

In ochii verzi porți marea spălată de furtuni.

Te duc adânc în mine şi'n inimă te-ascund,
dar totul e zădarnic: din amintiri te-aduni
ca umbra'n ceruri fără lumini şi fără fund.

PLAJĂ

Nisip, talazuri, spume şi scoici — tu, nicăieri.

Pe unde trece valul, eu urma ţi-o mai caut. . .
Sunt muzicantul, care descoperă'n tăceri
suava notă stinsă a unui magic flaut.

TINEREȚE

Pe frunza toamnei pasul sfios al căprioarei.

Adulmecând-o'n ploaie, răsună-un pocnet ud. O'ngenunchere. . . Sânge. . . Lumină stinsă. . . Oare-i stejarul, care plânge, oftatul ce-l aud?

APĂ NEÎNCEPUTĂ

Mi-ai dat să beau din cană iubire de isvor.

De ne schimbam în piatră, cu luciul frunţii noastre
sfidam eternitatea — şi-al pietrei clare dor
ne-ar fi'nălţat la ceruri prea triste şi albastre.

DESAMĂGIRE

Ai spart oglinda: chipul din ţăndări nu-l culegi.
Din bruma, care arde în sticla depărtată
luceferi moi de apă, tu nu vrei să-ţi alegi
decât lumina frunţii: privirea însetată.

SEARĂ LA VORONEŢ

La sfinţii'n zugrăveală, amurgu'ngenunchia.

Luceafărul de seară cu plugul da pe sus
şi se sfărma lumina grăunţelor de stea
pe umerii Mariei şi-ai Domnului Isus.

VECERNIE

Ca stropi de ploaie toaca, şi clopotul furtună.

Isus, păşind pe valuri, dă serilor de ştire
şi-amurgul din zăvoaie azurul şi-l adună,
Mariei să-i aştearnă culcuş de adormire.

HERACLIT

Priveam cum fuge ziua pe apele ce curg.

Nisipu'n mână, totuşi, te uită cum rămâne:
colina-şi înstelează luceferii'n amurg,
anticipând, regală, aurorele de mâne.

TIPAR

Nisipul poartă încă plăpândă arma ta.

Atolul cum cuprinde în valu-i mort o stea —
pe dunele de aur lumina-şi fremăta
superbele-i acordurĭ, ca tu să treci şi'n ea.

ARTĂ POETICĂ

Iubiri, dureri, amurguri: un vers în scrum de ani.

Inmugureşte, calmă, singurătatea'n drum,
ca Mioriţa'n fluier la seară şi ciobani.
Viaţa să ne-o'nchidem şi să visăm de-acum.

PORTRET

Durerea cu ochi negri sub părul azi mai alb.
Trecutul mă îndeamnă să răsfoiesc în scrin
caiete vechi cu versuri şi-un trandafir rozalb. . .
Le-oiu arunca la noapte în focul din cămin.

FLOAREA VREMII

Pe pajişti stânjeneii, în suflet toamna iar.
Incerc în naiu un cântec, dar par'că el răsună
a moarte şi uitare — şi-atunci aud cum iar
necunoscutul corbii în horă şi-i adună.

STOL COBORIT

Cad frunzele, pământul e plin de rândunele.

O primăvară-i, totuşi, pe care-o mai adii
din inimă şi lacrimi în versurile mele, —
şi soarele-mi zâmbeşte ca'n vechi copilării.

MURMUR ETERN

In golul scoicii marea; în suflet nemuriri.

Nisipu'nsomnorează cu vis coralierii
şi-albastre Polinezii rechiamă'n amintiri
foşnirea stinsă, care agită palmierii.

DARUL

Dă-mi pacea înserării pe care-o ţii pe mâni.

E timpul s'ascultăm, cu lumina din livadă, —
pământul cum vorbeşte cu stelele'n fântâni —
şi-apoi, pe umeri, noaptea ca moartea să ne cadă.

POETUL TRĂDAT

Un vers cu plâns de ape, când îl credeai cleştar.

E-amară voluptatea din depărtări să vezi
cum cade curcubeul brumos pe-argintul rar
al culmilor cu soare şi veşnice zăpezi.

VASUL LOVIT

Urciorul crapă, suflet rănit, de plânset gol.

Căci lacrimă de unde, când plânsul lui a fost
cădere de luceafăr în voluţiuni de-atol
însingurat sub valuri triste şi fără nici un rost.

BELŞUG

Am intâlnit azi toamna venind in car cu boi.

Pe'nvălurate linişti, — cu secera în brâu
Isus ca'n Galileea trecea prin lan cu noi,
s'arunce peste ceruri intâiul spic de grâu.

CASTANA

Din ghimpii amintirii trecutul l-am cules.

Cu nouri grei de mirişti şi ploi întârziate,
te-aduc prin vis, te flutur prin somnul meu ades
și-ascult cum veşnicia în orice clipă bate.

DRUM DE NOAPTE

Ne învelise luna în colb de amintiri.

Simţeam alături umbre şi ţarini largi de vis
cum fluturau demenţa'n târziile-amăgiri, —
când seara ca o rană pe inimi ni s'a'nchis.

NOCTURNĂ

Mai știi în noapte plopul cu luna, galben cuib?

Ce platoșă superbă pe țarini vaste zarea,
dar haide armăsarul cu jar să mi-l înbuib
și-atuncea cuceri-voiu în palmă depărtarea!

CASA COPILĂRIEI

Sub lună casa albă: o piatră de mormânt.

Ce depărtaţi sunt teii cu foşnet înstelat,
când ploaia lor de frunze mă'mprăştie în vânt
sub cerul, peste care odată am urcat.

MENIRE

Un clopot peste lanuri şi vremuri, te chiema.

Iţi alegeai din grâne netrebnica neghină
şi'n fiecare dangăt viaţa te ritma
din lutul aspru, care — murind — cânta'n lumină.

REÎNTOARCERE

Am pribegit cu zeii, la oameni să mă'ntorc.

In marmură îmi bate, ca sângele, trecutul,
dar lacrima zădarnic din piatră'ncerc s'o storc:
s'a risipit în mituri şi'n ceruri'nalte lutul.

ASEMĂNĂRI

Viața-i fum — și fumul căminului ți-e drag.

Mi-i dor de-o iarnă lungă, sfâșietor de calmă,
ca'n stinsele amurguri să mă re'ntorc pribeag —
și lacrima târzie să ți-o culeg în palmă.

PĂRERI

Brotacul: frunză verde; sitarul: frunziş mort.

Furnicile-mi resfiră în pagini poezia
şi-albinele îmi fură coloarea, care-o port
cu soarele'n amurguri şi'n tril cu ciocârlia.

AMURG ÎN CRÂNG

Albinele luminii prin frunze se jucau.

Atunci, o ploaie verde'n obraji te aburea;
pe-oglinzi târzii ca seara, cad brumi, polen să-ţi iau
pe frunte răsuflarea, să te'nstelez cu ea.

CASĂ LA BALCIC

Şi sufletul şi casa mi le-am deschis pe mări.

Din Dunările ţării orgolios mă chiem —
totală dăruire de clare depărtări
în valuri legănate cu ritmuri de poem.

FATĂ LA FÂNTÂNĂ

Coboară, legănată, din frizele greceşti.

Cu amfora pe umăr, ca pinul pe colină. . .
Să-i dai pe fruntea clară sărutul te sfieşti
şi-i torni pe mâni fântâna cu magică lumină.

TURC BĂTRÂN

Îşi numără mătănii de-o mie şi-una nopţi.

Şi-a spulberat atâtea răsboinice elanuri!
Acuma-şi soarbe gingirlia şi roade sâmburi copţi,
visând de paradisul cu hurii şi divanuri.

MĂGĂRUŞ

Stă cu urechi pleoştite, jupitul înţelept.

Ascultă'n amintire, deşi-i atât de mic
şi de-oboseală cade cu botu-i negru'n piept:
visează Rusalimul cu ramuri de finic.

CIMITIR TĂTĂRESC

Prin pietre ceruri albe şi marea'n zări, argint.

Ingenunchiez ca soarele'n iarba din cărare,
cu mânile-mi umile netemător s'alint
nostalgicul trecut şi viaţa viitoare.

GOLFUL

A strâns albastru'n brațe și-l leagănă mereu.

Pătrunde'n unda aspră luceafăru'nserării.
Atunci, pe țărmuri trece necunoscut un zeu
și cântă blând în valuri din naiul depărtării.

CAMEE

Prin piatra străvezie ca un talaz: Sirena.

In smârcuri o aşteaptă frumosul pământean,
dar largul o rechiamă şi valu-i duce trena
de algă azurie şi'nsângerat mărgean.

DRIADA

De trunchi lipeşti urechia s'auzi cum plâng şi azi.

Mă turbură ţărâna ce-o simt uitată'n tine!
Te vreau mai înălţare, dar tu robit îmi cazi
cu luna la picioare şi moartea nu-ţi mai vine.

MARE PĂMÂNTEANĂ

Desfăşurarea verde a grâului din zări.

Corăbieri, copacii amurgul şi-l plutesc
pe-o mare fără ţărmuri şi fără depărtări.
Călătoria serii cu stele mi-o plătesc.

CIOCÂRLIA

Din praştia câmpiei lumina cântă sus.
Zâmbind copilăriei, pe graie revărsată,
se-opreşte s'o asculte din mersu-I'nalt Isus —
şi-i dă să bea azurul din palma-I sângerată.

NORII

Albastru clătinate, aeriane culmi.

Ciobanul doarme şi turmele-şi visează
spre zare cum le mână vergilienii ulmi,
să urce spre azurul halucinat de-amiază.

POPOR NOMAD

Cu norii şi cu vântul porneam, pământul sta.

Noi nu vedeam în aspra cuceririlor înfrigurare
că'n stepe depărtate cu seara ne-adăsta
sub adormiţi luceferi o altă depărtare.

POPOR NOMAD

Foc, stins, cort strâns, pustiul şi pulberea plecării.

Trecutul drag aici rămâne, dar iată cum în zare
elanul desluşeşte prin umbra depărtării
belşugul laptelui şi-al mierii din ţara viitoare.

SCLAVE

Femei cu trup de noapte şi miez de soare-aprins.

Ingenunchiaţi la focuri, ei fremătând privesc
prin măgura de danţuri în ele cum s'a'ncins
îmbelşugatul ritm al plantelor când cresc.

POPAS

Proptiți în lănci, cu hățul pe braț, la focuri mari.

Lumina-și sună umbrele, par'c'ar fi cuvinte;
poporu-așteaptă zorii cu stinse zări, pe cari
să-i treacă prin legendă, cu soarele'nainte.

DESCĂLECĂTORII

Intâiul fum de sate şi'n vale glas de câini.

De-abia-i arat pământul, dar oamenii-l sărută
adulmecând de-acuma aroma primei pâini
şi coasa'ncep cu toţii în gând să şi-o ascută.

CRĂCIUN

Se-oprise steaua, fânul în staul strălucea.

Dar se'ntrista Maria, simţind în ea ciudat
că magul cel mai tânăr departele-aducea
cu fraged iz de moarte în-darul aromat.

ARTĂ POETICĂ

Din teascurile vremii plâng lacrimă de vers.

Mai pură-i ca amiaza cu soarele imens
şi'n ea rezum ideea cu'ntregul univers,
ca'n urmă — snob — să-i aflu un oarecare sens.

ZILE ŞI NOPŢI

Trecură ciute albe şi'ntunecaţi ogari.

E vânătoarea asta sălbatecă şi crudă
şi-amurgul plin de sânge-i împroaşcă pe hăitari. . .
La urmă numai moartea prin zări o să ne-audă.

HANUL VECHIU

Cu zeghea amintirii la foc de cărăuşi.

Cu umbra ta albastră mai beau din vinul serii,
cum mi-l turnai pe vremuri, când nu bătea la uşi
singurătatea stearpă cu degetul tăcerii.

PREVESTIRE

In codrul numai muguri un sunet de topor.
Stejarii cad cu fruntea în umeda ţărână
şi-ecoul îmi aduce amurgu'ntristător
al sângelui ce-mi curge lumina lor pe mână.

COPILĂRIE

O jucărie spartă, găsită într'un pod.

Mă regăsesc mai singur ca Robinson pe stâncă. . .
Un şoarece ascultă cum alţii iarăşi rod
tăcerea ca oceanul de-opacă şi adâncă.

TOAMNA COPILĂRIEI

Mireasmă de gutuie într'un iatac bătrân.

Alin pe tâmpla caldă zăpezile de mâne
şi-adulmec boarea dulce a cimbrului din sân,
când seara m'argintează cu bruma ce rămâne.

PĂRĂSIRE

Pe orice cărăruie dau iarbă amintiri.
Trecutule, deasupra-ţi fermecătoare punţi
se-aştern, pe când lumina târziilor iubiri
se risipeşte'n pajişti, în frunze şi pe frunţi.

CONAC DE ALTĂDATĂ

La scări părăginite de suflet, surugii.

Atâtea mirişti goale şi-o toamnă-atât de lungă —
şi dă târcoale bezna cu negrele-i urgii.
Cu pocnetul de puşcă, pândarul o alungă.

SINGUR

Prin pulberea de aur cu toamna în zăvoaie.

Amiezi brumoase'n frunză. . . Ascultă. . . A sunat
singurătatea zării şi-a mea, târziu, — şi-o ploaie
albastră-mi bate'n frunte frunzişul luminat.

VEVERIŢĂ, TOAMNA

O frunză roşie suie pe ramuri, alte cad.
Imbrăţişând amurgul, culegem în priviri
apropiata seară, ca printr'al vremii vad
însinguraţi să trecem cu steaua'n amintiri.

POETUL

Stă încărcat de versuri ca toamnele de rod.

Pe frunte luna moartă ca pe-ape-a luminat
cu sărutări de seară şi tristul voevod
îşi lasă fruntea'naltă pe lutul îngheţat.

VÂNĂTOARE

In zori prin ceața roză un sunet surd de moarte.

E-o tulbure lumină pe coarnele de cerbi
şi ploaia risipeşte mătăsuri moi, departe,
ca'n basme, peste cornul vânătoresc şi ierbi.

INIMA

O viaţă'ntreagă bate la poarta liniştirii.

Te-aştept să vii prin ploaie, cu bufniţa pe umăr;
vom asculta'mpreună cum şoaptele-adormirii
mai cântă'n mirişti. Stelele'ncep să mi le număr.

TEMPLUL ANTIC

Incremenirǎ patru coloane, cerul, marea.

Simfonizând în harfe elegiacul mit
al nimfei, peste care mai plouă aur zarea,
vântreaua bate muzici în valul adormit.

MARMURĂ GREACĂ

Sub cuta caldă-a pietrei simţi trupul unui zeu.

Auzi un murmur tainic prin veacuri cum străbate
şi clopotele-albastre îl flutură mereu
prin lutul cald al ţar'nei şi'n ierbile'nserate.

FRIZĂ

Strunindu-şi calul, sare prin veacuri nemişcat.

Eternitatea, însă, a'nceput pe zeu să-l doară
şi simţi că-i oboseală în braţul încordat:
ca om s'ar da din nou vieţii, numai ca să moară.

FRIZĂ

De când îţi legi sandala s'au deslegat milenii.
Dar meşterul mai doarme şi piatra plânge'n soare,
când flacăra amiezii mai flutură vedenii
de sânge şi de aur pe vasta depărtare.

FRIZĂ

Pe piatră stau eroii, în ea dorm zei ascunşi.

Lumina'n vis i-asmute şi-i plouă înstelarea
pe umerii târzii de lună. Tu-ascultă cum pătrunşi
de apa morţii, calmă, în piatră-şi cântă zarea.

PĂSTORUL

Cu fluierul la gură cum tace, codrul cântă.

A curs vuind tăcerea'n şiştare de azur,
dar seara o re'ntoarce la fagi: lumina sfântă
a păsării măiestre vâsleşte împrejur.

SAN FRANCESCO NEL DESERTO

Din cerul apei moarte cresc seara chiparoşi.

Mai văd pe sub amurguri, încununaţi cu laur,
rugându-se, umilă, o ceată de leproşi —
şi-o'ntreagă seară curge în rănile de aur.

STĂPÂNUL MĂRII

In plasa lor pescarii au prins un zeu străin.

S'a sbuciumat adâncul înfuriatei mări,
dar el a liniştit-o cu semnul mânii, lin, —
tălăzuind furtuna spre alte depărtări.

SÂNGELE VIEŢII

Ca vremea nu se-opreşte, ca moartea nu-l aud.

In trunchiu mai cântă dulce pământul întristat
şi-o ciută paşte soare'n frunzişul încă ud
de rana stelei, care aici a'ngenunchiat.

CUPRINSUL:

NOTE

Volumul POEME ÎNTR'UN VERS, de Ion Pillat, poartă dedicaţia: Lui ŞTEFAN I. NENIŢESCU.

Versurile tipărite cu litere cursive sunt textul poetului ION PILLAT. Versurile tipărite cu garmond formează comentariile lui MIRCEA STREINUL.

Poemele iniţiale între „Poemul într'un vers" până la „San Francesco nel deserto" inclusiv au apărut în volumul „Poeme într'un vers", de Ion Pillat, editura „Cartea Românească", Bucureşti, 1936. Ultimele două poeme iniţiale ale poetului Ion Pillat sunt inedite şi au fost comentate după un manuscris trimis lui Mircea Streinul. Comentariile, în afară de câteva, apărute în revista „Ţara Şipeniţului", sunt inedite.

ERRATA

La pagina 18, rândul 1, să se citească:
Zambilele, nori vineţi, şi cerul flori purta.

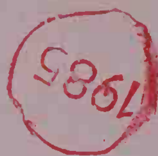

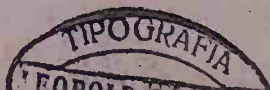

TIPOGRAFIA